

Column **Hugo Reumkens** **BELONINGSBELEID ALS LAKMOESPROEF**

Aandeelhouders van beursgenoteerde bedrijven hebben in 2019 inspraak gekregen in het beloningsbeleid van deze ondernemingen. In Nederland gaat het om een instemmingsrecht voor het beloningsbeleid en een adviesrecht met betrekking tot de feitelijk uitgekeerde beloningen. Dit wordt ook wel *say-on-pay* genoemd.

Op het moment dat veel ondernemingen duurzaamheid toevoegen als beoordelingscriterium, blijft de vraag of wetgeving wel effectief genoeg is om excessieve beloningen tegen te gaan. Daarbij speelt ook dat bestuurders vooralsnog beloond worden voor hun inspanningen wat betreft het ontwikkelen van ESG-beleid, niet voor hun prestaties. Maar als er al bonussen moeten worden betaald voor iets dat behoort tot de reguliere werkzaamheden van het bestuur, dan lijkt ook op dit terrein de beloningssystematiek uit de rails gelopen.

In februari van dit jaar publiceerde beleggersorganisatie Eumedion een onderzoeksrapport naar de effectiviteit van *say-on-pay*-wetgeving. Met als weinig verrassende conclusie dat nieuwe wetgeving niet leidt tot het verminderen van belonings-excessen. Terecht wordt geconcludeerd dat 'meer wetgeving niet de beste manier is om tot meer disciplinerende van commissarissen en minder excessen te komen.' Riens Abma van Eumedion denkt dat beter naar elkaar luisteren en het beter gebruikmaken van de bestaande rechten effectiever is. Verder moet het gebrek aan expertise met betrekking tot het beloningsbeleid bij commissarissen en aandeelhouders van binnenuit opgelost worden.

Tegen deze achtergrond is de uitspraak van de commissie van beroep van de stichting Tucht recht Banken over de salarisrel rondom ING-topman Ralph Hamers interessant, maar ook pijnlijk.

Hamers en twee oud-commissarissen van de bank werkten weliswaar mee aan het onderzoek naar de omstreden loonsverhoging die Hamers in 2018 kreeg aangeboden, maar gaven geen inzicht in hun onderlinge gesprekken hierover. De commissie constateerde vervolgens pijnlijk dat het beloningsbesluit 'binnen de geldende regels paste' en twijfelt niet aan de integriteit van de drie betrokkenen, maar stelt dat ze desondanks de gedragscode voor bankiers hebben geschonden. Door onzorgvuldig handelen is het vertrouwen van de samenleving in de bank geschaad. Daarnaast verwijt de commissie hun dat zij zijn tekortgeschoten in het uitdragen van hun voorbeeldfunctie. De commissie vindt bovendien dat waarschuwingen over publieke en interne ophef over de loonsverhoging in de wind zijn geslagen. Ook is geen goede analyse gemaakt van het maatschappelijk draagvlak. De zaak is uniek omdat alle drie de betrokkenen een tik op de vingers krijgen. Zij hadden alerter moeten zijn.

De stichting Tucht recht Banken begeeft zich met de ING uitspraak op nieuw terrein. Zij vindt dat bestuurders en commissarissen een verdergaande verantwoordelijkheid dragen dan bankmedewerkers en een voorbeeldfunctie hebben. Het vertrouwen van de maatschappij in de bank wordt daarmee een benchmark van betekenis. Zodoende krijgt het debat rondom het beloningsbeleid een extra dimensie en wordt het hernieuwd een lakmoesproef van goede governance. Een nieuwe monitoringcommissie corporate governance kan hiermee direct aan de slag.

Hugo Reumkens is advocaat en partner bij Van Doorne NV. Hij schrijft deze column op persoonlijke titel.